№ 18 (42) [8—7 (05)] Рік видання II-й

Ціна 15 коп.

Червоний перець

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

ВЕРЕСЕНЬ Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 14-83 1928 РІК

ЄДИНА ОЗНАКА

Були випадки, коли виборці позбавляли повноважень депутатів Харк. міськради за бездіяльність
(З газет)

Члени міськради мають право заходити в трамвай з передньої площадки
(Факт)

Мал. Л. Каплана

— Я й досі не знав, що Петренко член міськради.
— А що хіба?
— Та бачиш: з передньої площадки в трамвай лізе

НЕЗАМІНИМИЙ РОБІТНИК

Мал. Л. Гольмана

— Я вчора таку роботу в тресті виконав, що мені дякували наказом по конторі.
— Що ж ви такого зробили?
— Всім членам правління галоші дістав

На ринку немає галош

ГОЛУБІ МРІЇ

1.

На вільному повітрі, серед зеленої гущавини, за столиком маленького пригородного ресторанчика сиділо троє: шофер Кучма — скептик, реаліст і практик; бухгалтер Цвіркун — психолог і поет Павлуша Токаренко — мрійник, романтик, ідеаліст.

— Бухгалтер, підрахуй, скільки з нас,— крикнув Кучма.— Бо ці ресторанні каналії тільки й чекають слушного моменту, щоб приписати до рахунку зайву трояку.

— І як вам не соромно так казати? -- з тихим докором пронявчав Павлуша.—Адже ж вони теж трудящі люди. У них теж може маленькі діточки. Плачуть, молочка просять. Не треба рахувати. Я заплачу. „За всіх заплачу, за всіх заплачу"...

— Мовчіть ви, улюбленцю муз,— перебив його бухгалтер.— До цих шельм треба підходити з психологією. Без психології тут погибіль. Ось дивіться.

Бухгалтер надувся і від того почервонів, вилупив очі й крикнув так, що губи його вкрилися піною:

— Що це за свинство, чорти б вас забрали, разом з вашим непманським притоном розпусти?! Де хазяїн? Подать сюди хазяїна? Ми вам покажемо.

За їх спинами виросла гладка перелякана постать хазяїна.

— Це називается —салат олів'є?! -гримів бухгалтер. Це називается— порося? Давно воно гавкало, це порося, у вас у дворі, ганяючи котів? Я вас питаю! Чий труп ви порізали, готуючи цього салата?! Запросіть сюди лікаря! Хай засвідчить! Хай зробить аналіз!

— Кличте міліцію,—заклопотано радив Кучма.—Вони умовились нас отруїти. Десять років з суворою ізоляцією! Дзвоніть до наркома здоров'я.

— Дайте рахунок,—заплакав Павлуша.—Я заплачу. О, боже, боже мій!..

Рахунок подали такий скромний і чесний, що навіть Кучма, скептик і реаліст, дав карбованця на чай.

— От бачите,— задоволено сказав бухгалтер.— Без психології тепер не проживеш... Ну, друзі: хто куди?

— Я — на вокзал,— сказав Кучма.— Провожу цього бегемота Карбаненка до Москви, побачу на власні очі, що він справді поїхав, а тоді поїду до вельмишанованої дружини його, Катерини Петровни. Да-с... З цими чоловіками треба бути обережним — ого!

— А я— до Швачка,— пробасив бухгалтер.— У нього сьогодні народився син, і може трапитись, що він з переляку віддасть мені безнадійний борг, 75 карбованців. Я — психолог.

— А ви куди, Павлушо?

— Я?.. Я в Диківку. На хутір. Туди, в синю далечінь...

— Чого ж вас чорти туди понесуть уночі?— зацікавився Кучма, скептик і матеріяліст.

— Не инакше, як любов,— обізвався бухгалтер.—Я психолог.

— Ви вгадали,—глибоко зідхнув поет.—Ніч... Чорна безпросвітня ніч... Кохана спить у білосніжному ліжку, і пружні груди її тихо здіймаються... Раптом—кінський топіт під вікном...

— Це ви так тупотітимете, як кінь?

— Ні. Будуть справжні коні. Знайомий краском обіцяв.

— Прокатати її хочете? Так ви краще познайомтесь із шофером, і...

— Ах, не кажіть мені цього, — простогнав поет.— Автомобіль... Що таке автомобіль? Прозаїчна смердюча машина... бензін... гуркіт мотора... А де романтика середневіччя? Де хрипіння загнаних коней? Де скажений тупіт і непритомна полонянка в моїх обіймах?

— Та на якого біса вам і вашій полонянці тупіт і хрипіння?— ляснув його по коліну Кучма.— На якого біса труситись на якійсь кістлявій шкапі, коли в м'якому й прудкому авті...

— Ах, дайте спокій. Яке ж може бути таємниче нічне викрадання в паршивому авті?

Кучма й бухгалтер многозначно подивились один на одного; бухгалтер по-змовницькому підморгнув Кучмі й загудів:

— М-гм... Так ви її, значить, викрадати хочете? А навіщо?

— А як же ж, боже ти мій?.. Як же инакше? Хіба ж вони добровільно віддадуть її?

— Хто??

— Та батько ж, мати й брати її. Батько її—тільки почує про наш шлюб — як уже починає заряжати рушницю. Мати — день і ніч готує рогачі. А брати заприсяглися пострелити мене кинжалом

— М-да... — сказав Кучма, підморгнувши бухгалтерові. — Становище ваше незавидне. Ну, а ви ж що?

— Я? Ха-ха! Сьогодні, рівно о-півночі пара добрих коней будуть заховані в кущах. На мені й краскомі -- чорні маски. Ми вдеремось до її опочивальні. Я вхоплю її в могутні обійми, а краском буде відстрілюватись... Ха-ха! Гаряча червона кров хай окропить це вогнене кохання...

— Тек-с... Ну, припустімо, ви її викрадете. Ну, а далі ж що?

— Як то що? Скажені коні понесуть нас у блакитну далечінь, до сонця, квітів, радости.

— Чекайте. Ну, я розумію: далечінь, блакитна радість... А їсти ви що будете? А житимете де? Наскільки я знаю, ви не тільки посади та власної кімнати не маєте, але й...

— Ах, які дурниці, яка проза! Перший час ми житимемо в наметі, в дрімучому лісі, а їсти ми будемо... гм!.. ну, я збиратиму смачні ягоди й плоди, а добрі поселяне приноситимуть нам поживну їжу... а я їм за те читатиму надхненні вірші... „Ложе в нас—лісові трави, стеля над нами — бездоне небо, а прапор наш—непереможне кохання"...

Кучма побарабанив пальцями по столі, нахилив до себе бухгалтерову голову й стиха прошепотів:

— Гине хлопець. Треба рятувати.

— Ні чорта не поможе,— похитав головою бухгалтер.

— А я все ж таки спробую.

— Занузирюйте. Я спостерігатиму. Я — психолог.

2.

Кучма розвалився в плетеному кріслі, запалив цигарку й епічно сказав:

— А чи знаєте ви, юначе, що в моїм бурхливім житті одного разу трапився, як кажуть газетярі, аналогичний випадок?

— Що ви кажете?!

— Те й кажу. І мою теперішню дружину, Ганну Семенівну, я в отакий саме спосіб і викрав у її батьків.

— Любчику!—поет вчепився довгими чіпкими пальцями в Кучмові плечі і майже непритомний від захоплення повис на шофері.— Розкажіть!! І коні були? І скажений тупіт?

— А як же без скаженого тупоту?—образився Кучма.— За кого ви мене маєте, юначе? Що я—сопляк якийсь, що порядку не розуміє? Був і тупіт, і маски, і ніч, і постріли—все, що полагається.

— Ну-ну?

— Закохався я, уявіть ви собі, в дочку одного сільського вчителя. Батьки як прочули -немов оскаженіли. —„Смерть тобі!" - кричать. Брати з рушницями щоночі чергують. Я -- в раж.— Побачимо,— думаю собі. І ось—однієї чорної бурхливої безпросвітньої ночі, коли навіть сполохані зірки сховалися від жаху,— біля школи залунав...

— ...тупіт копит?—захлинувся поет.— Ей, дайте дві пляшки!

— Так, тупіт копит. Вірний товариш держав коні... вітер скиглив, мов голодний пес... Клацнув курок мого револьвера.— „О,—подумав я,— ти вже чуєш кров, передсмертні корчі, здушене хрипіння... Хай, хай! Або любов, або смерть"... План у мене був такий: через вікно я продираюсь до її опочивальні, зав'язую їй рота хусткою, щоб не чути було криків, хапаю в обійми і...

— А коли батько й брати?—тремтячим голосом запитав поет.

— Огрубний кинджал! —запально гаркнув Кучма.— Пирну в живіт, видеру кишки, наступлю ногою й реготатиму диявольським реготом. Можу я один раз у житті дозволити собі приємність, чорт забирай?!.

— Офіціянт!—гукнув поет. Три пляшки Шато ік-ем.

— Да-с. Товариш держав коні, а я прокрався до віконця коханої... зазирнув...

— Груди здіймалися? хрипко прошелестів поет.

— На жаль, ні,—зідхнув Кучма.—Тоб-то, може вони в цей час і виконували цей свій професійний обов'язок, але мабуть десь в иншому місці, бо...

— Бо?. .

— Бо Ганни не було в кімнаті.

— А де ж вона була?— затремтів поет.— Батько напевне зв'язав її й кинув у вохкий глибокий кам'яний льох, де...

— Ні. Вона в цей час спокійно сиділа в їдальні й мелодійно сварилася з матер'ю —„Я тобі кажу, Галино, щоб ти взяла ще три сорочки,— кричала мати,— „бо ходитимеш гола. Знаю я цих механиків". —„Мамо, ви нічого не розумієте,— верещала Галя. – адже ж це – таємне нічне викрадання проти моєї й вашої волі. Він може помітити, що зі мною стільки білизни. Можна ж прислати потім, коли прокленете". В цей час увійшов батько. —„Знову зачісалася?— гримнув він на стару,— скільки разів я казав, щоб голова була розпатлана, розкуйовджена. Бо як же инакше ти „в останньому розпачі, скиглючи, будеш виривати сиве волосся з осиротілої голови?" Мало я репетицій вам робив?"—„Сам ти теж хороше табе, — відповідала мати, — йому треба „від горя й безсилої образи" роздерти на собі сорочку, а він, як навмисне, нову найкращу зодяг. — „Ну, годі вже", пробурчав старий.--„А ти, Панасе, коли пугач не стрілятиме (знаю я нашу радянську продукцію!)— бий пробки просто закаблуками. Найменша помилка може всю справу провалити".—„Давайте ще раз прорепетіруємо", — запропонувала Галя. — „Годі, годі —

захвилювався старий, — вже пізно, пора починати, з хвилини на хвилину він може бути тут. Ну, з богом! По місцях. Галю, айда до своєї кімнати. Гляди ж, не забудь „бурхливо здіймати груди". Вони не люблять"...

Кучма змаху перехилив шклянку вина й глибоко замислився.

— А далі?—запитав бухгалтер.

— А далі,—зідхнув Кучма,—цей ідіот викрав її для мене.

— Який ідіот?

— Товариш. Прибіг я до нього, скочив на коня: — „Тікаймо, — кричу,—поки не пізно!" А він обурився:—„Страхополох ти,—каже,—боягуз, в останній момент пороху злякався. Не допущу,— кричить,— щоб мій друг утеряв своє щастя. Я сам здобуду її для тебе!" Не встиг я розкрити рота, як він кинувся до кімнати, вхопив Галину—і ми поскакали.

— А постріли?—з останньою надією запитав поет.

— Були й постріли,—сумно сказав Кучма,—тільки мало. Почав накрапати дощик, і пробки від пугача мабуть взялися вогкістю. Зате мати „в останньому розпачі" ревла, як корова, і батько сорочку подер: сам бачив. Все було, як слід. З цього боку пожалітись не можу...

Було довге важке мовчання.

— Ну, - прокинувся Кучма, - піднімайся, бухгалтер. Ходімте, поете. Я надумав допомогти вам. Ми зараз поїдемо до Диківки—і переможемо, або загинемо! Любов—або смерть. Чого ж ви мовчите?

— Я готовий!—молодецько вигукнув бухгалтер, підстрибуючи.

— А я, власне...— хрипко промирив поет,— я... передумав. Мені щось голова болить, та й вітер якийсь холодний, недовго простудитись. Я, пробачте, додому. До побачення.

Він мляво потиснув руки й тихо поплентався до виходу.

— Ну?—підморгнув бухгалтерові Кучма.

— Працюйте, друже,— зареготав бухгалтер і ляпнув шофера по спині. До 15-х роковин Жовтня — жодного тихомрійного дурня в Радянському Союзі! До речі, ця історія з викраданням—звичайно, вигадка?

— Ось він де!—почувся за їх спинами обурений голос Кучмової дружини.—Я дні й ночі чекаю на нього вдома, а він... О, боже, боже мій! Викрав мене у батька, взяв мою молодість, а теперь по ресторанах... Гайда мені додому—і то негайно.

— Ось вам доказ,— сказав Кучма. Встав і під конвоєм жінки покірно побрів додому.

Бухгалтер з сумним співчутливим докором в очах дивився на зігнуту скоцюрблену спину Кучми, аж доки вона не зникла за деревами.

— Тихомрійні дурні може й перемруть,— пробуркотів він сам до себе.—Але п р о с т о дурні—не переведуться ніколи. Дурість бо людська— воістину безсмертна.

Леонід Чернов

ЗААРЕШТУВАТЬ БЛИСКАВКУ

Ілько Ількович Електриченко (прізвище перейменовано в небесному загс'і), колишній пророк, а тепер начальник небесної гідроелектростанції і служби руху, прокинувся того дня рано. Поки дружина готувала йому сніданок, він дочитав модний історичний роман святого Нестора Літопищенка „Не скажи гоп, поки не перескочиш", присвячений заляпянню київського князя Святослава до світлоокої Преславни.

— Любий, ти на веранді снідатимеш? – запитала Ілька його дружина.

— Можна й на веранді!— гримнув Ілько (він не етично, це між іншим, з дружиною поводився).

— Баришня, прошу 04-76-93-58-24-11!— зняв він рурку телефона.

(На небі не так, як у Харкові. Небо цілком телефонізовано. Навіть у янголів, що одержують платню за третім розрядом, є телефони).

— Алло!— почув Ілько голос у рурці.

— Це ти, юначе. Алло! Станція, не перебивайте. Юрко! Розпорядись, щоб о 10-й годині подали машину. Я поїдусь, бо сьогодні працюватиме поливальна станція. Шофера непотрібно, сам поїду.

— Слухаю! Все буде зроблено!— відповів Юрко Всіхбойченко, колись Георгій Победоносець, начальник небесного гаражу.

— Завжди у тебе оладки підгорають!— гримнув знову Ілько на свою дружину.

Ілько гримнув у мембрану гучномовця, ефір підхопив і на землі сказав сусід сусідові:

— Чув, як гримить, дощ буде!

— Мабуть, що так.

Небо скинуло своє блакитне святкове вбрання, щоб його дощем не замочило та накинуло на себе якесь старе сіре лахміття. До Ілька під'їхала машина на один мілійон кінських сил.

— Любий, ти їдеш, поцілуй мене!— ластилась дружина.

— Одчепись, р-р-р-р-ради бога, нема часу, бач, вже кнопку нажали. Починає капати!

— Чах-чах-чах-чах!— завів машину джура з отроків.

З неймовірною швидкістю летить машина. Гідрометр на поливальній станції показує, що вже вилито 341789654389426 відер води. Все ж сьогоднішню норму ще не вилито.

А Ілько все їде. Колеса об каміння гупають та з громом блискавку крешуть. І не помітив Ілько, як одна блисківка вирвалась з під коліс, подряпала сірий одяг неба та як вдарить в телеграфний стовб Наркомпочтеля СРСР № 274, що на терені Доманівського району Первомайської округи.

Вициділо останню краплину з неба на землю. Завідувачка гардеробу madame Magdaline колись жінка „вільної професії" зняла з неба лахміття, заховала до шафи і видала знову блакитне вбрання. Завідувач цінностей св. Іов Невдаха причепив небові сонце. Трапилось це 12-го липня поточного року.

— Зіпсувалась лінія!— доложив старший телеграфист начальникові Вознесенського поштово-телеграфного відділу.

— Пошліть доглядача, хай полагодить!— розпорядився начальник.

Доглядач Яків Емгіцький взяв залізні кігті, трохи дроту, струменту і на „біді" з понятим подався лінією.

— Ось воно що. Бач, як блискавка вступгнула. Сповна спалила.

— Емгіцький полагодив лінію і склав акта, що „цього числа я вилхав на лінію і виявив, що у стовб № 274 влучила блискавка"...

— Підпишіться.

Понятий помусолив олівець і підписався.

І тут же, не гаючи часу, посилав Емгицький до Доманівської райміліції копію акта і „Додаючи при цьому", просить: „... а тому прохаю перевести слідство та притягнути винуватця до відповідальности .."

НАКЛАДНІ ВИДАТКИ

Мал. Б. Ф.

— Яблуко 7 копійок? Та воно в ЦРК 4 копійки коштує.
— А ви, дамочка, не враховуєте видатків: поки ці яблука продаси—три пари підметок зіб'єш, бігаючи від міліції

— Перевести дізнання та арештувати злочинця. Гади летючі! Добрались уже до телеграфу,— наказав старшому міліціонерові, той, що постарше чином в Доманівській раймілиції.

Старший міліціонер взяв акта, прочитав його і почав колупатись в кримінальному кодексові. На носі в міліціонера виступили краплини трудового поту. Засвербіло все тіло, іскри з очей сипляться, міліціонер сопе, як паровоз, а ніяк не знайде потрібного артикулу. Більше місяця шукав міліціонер в який би його спосіб „припаяти" блискавці сбвинувачення.

— Я думаю надіслати цю справу до нарслідчого на розпорядження,— доложив міліціонер.

— Можна!— підписав, „додаючи до цього" начальник міліції.

Нарслідчий прочитав цю справу раз, прочитав удруге і припинив справу за відсутністю складу злочину (арт. 4, п „д" кр. кодексу).

* * *

Все ж поспішив нарслідчий. Є закон, що хазяїн відповідає за необережність. Хто хазяїн? Ілько Електриченко — колишній пророк і релігійник. Його треба й притягнути до відповідальности за порушення громадянської небезпеки.

Оповістку можна передати телеграфом на небо через Вознесенський п.-т. відділ. Не треба турбуватись про засоби до приїзду обвинуваченого. У Ілька є чим приїхати. І судити суворо його треба. Не раз бо він робив подібні школи Наркомпоштелеві.

За наш час боротьби з протекціонізмом не можна припустити, щоб нарслідчий протежував Ількові, бодай і пророкові.

Ілька до відповідальности!

Сем. Сумний

ЦЕРОБКООП „ДОПОМІГ“

Мал. Я. Бєльського

Злодій: — **Що? Церобкоопівське пальто? Бери назад, братишка! Нам таке барахло не підходяще...**

ПРИЛУКА

(Від нашого роз'їзного кореспондента)

I

„И на весну посади мя отецъ в Переяславли передъ братиею, и ходимомъ за Супой, и едучи къ Прилуку городу, и сретоша ны внезапу половечвскые князи 8 тысящъ".

Це так колись, ще за часів князя Володимира Мономаха, їздилося людям до міста Прилуки. Не встиг, бачте, Володимир Мономах зі своєї князівської резиденції — Переяславу (а тепер — райцентр!) виїхати, щоб подорожувати до Прилуки, як тут „сретоша внезапу половечвскые князи", та ще аж „8 тысящъ". Цілком инше спостерігаємо ми за наших часів. Їдеш, скажімо, ти з Харкова до Прилуки і за всю твою подорож жодний половецький князь тобі не зустрінеться, який би міг зіпсувати тобі твій мандрівницький настрій. Що найнеприємнішого з тобою може трапитися підчас цієї подорожі, так це те, що на перегоні Решетилівка-Сагайдак, де потяг іде тихо, у тебе можуть „свиснути" твоє пальто. Але що значить якесь там бобрикове пальто в порівнянні з 8000 половецьких князів? — Дрібниця! Та ще в той час, коли в прилуцькому робкоопі можна купити нове пальто.

Нас в літературну подорож до Прилуки виїхало шість чоловіка письменників: два Андрії (Андрій Головко, Андрій Панів), два Василі (Василь Минко, Василь Мисик), один Сергій, він же Сергій Володимирович Пилипенко і я, Антоша Ко, що маю за велику честь бути вашим роз'їзним кореспондентом. Половецьких князів, як ми ввесь час не пильнували, бачити нам від Харкова до Прилуки не довелося, а що-до бобрикового пальта, що на перегоні Решетилівка-Сагайдак... так це ж дрібниця.

II

Як тільки потяг, що ми ним їхали, потрапив на територію Прилуцької округи, вашому кореспондентові попід його кореспонденським носом війнуло пахощами м'яти. На Гребінці м'ятою запахло дужче, на Пирятині — ще дужче, а коли стали наближатися до Прилуки, там так запахло м'ятою, що ваш кореспондент почав чхати. Бажаючи перевірити свої нюхові здібності на чужому носі, ваш кореспондент запитав письменника С. Пилипенка:

— Сергію Володимировичу!

— Ну?

— Чи й вам пахне м'ятою?..

— Умгу...

Та ваш кореспондент не задовольнився з Пилипенкового „умгу" і звернувся з аналогічним запитанням до решти товаришів письменників, тоб-то до двох Андріїв, і до двох Василів.

— Чи й вам, товариші Андрії та Василі, попахує м'ятою?

— Не попахує,— відповіли мені обидва Андрії й обидва Василі разом,—а таки добре пахне... І заходилися навперебійку чхати.

А потім, де ми в Прилуці не були, всюди нас переслідували пахощі м'яти. В окрпарткомі, в окрвиконкомі, в окрпрофраді, в редакції газети „Правда Прилуччини", в музеї, в книгарні ДВУ, в готелі „Ленінград", в їдальні, в залях педтехнікуму, на вулицях — всюди пахне м'ятою. Навіть у кабінетах найвідповідальніших робітників, що стоять на чолі цілої Прилуччини, і там пахне м'ятою. Ми всі пахали це запашне повітря — пахали, дивувались з цієї прилуцької диковини — дивувались, кінець-кінцем, на розмові з секретарем окрпарткому, запитали його:

— А чому, товаришу секретаре, у вас в Прилуці так сильно пахне м'ятою?

— Тому,— відповів нам секретар окрпарткому,— що на Прилуччині росте понад 3 тисячі десятин м'яти, а в самій Прилуці є завод, де з м'яти виробляють м'ятне масло.

Тоді тільки ми зрозуміли, чого Прилука пахне м'ятою.

III

Першого ж дня прилучани повезли нас до Густинського манастиря, що являє собою пам'ятку української старовини. І ні на березі річки Удаю, що ми її переїжджали, ні по дорозі до манастиря (сім кілометрів), ні в самому манастирі,— ніде не трапилося нам бачити половецьких князів.

Густинському манастиреві буде вже років понад 300. Обнесено його кам'яним муром, над брамою висока дзвінниця, а всередині муру півдесятка церков та инші манастирські будівлі. Колись тут жили ченці,— що-дня дзвонили в дзвони, кадили ладаном, молились богу,— а тепер тут живуть безпритульні діти,— мають свою школу, майстерню, господарство і вісімнадцятипудового кнура, на ймення „Піонер".

Місцевий учитель, тов. Ягода, обводив нас по всіх манастирських закутках, старанно виконуючи ролю екскурсовода. В одній з церков ми потрапили до колишньої келії Туптала, де він писав свої „Четьї-Мінеї". Тут вашому кореспондентові пригадався епізод з його власного життя, коли він був дев'ятилітнім хлопчиною. Начитавшись тупталових „Четьї-Мінеї", де пишеться про святих, майбутній ваш кореспондент вирішив і собі за всяку ціну стати святим. Для цього він заліз у сусідів терен, викопав там „печеру", засвітив воскову свічку й давай молитися — благати бога, щоб бог узяв його живим на небо, або наслав на нього силу творити чудеса. На менше майбутній ваш кореспондент ніяк не погоджувався. Але на цей час звідкись узялися сусідові хлопці і, побачивши, що майбутній ваш кореспондент вирив у їхньому городі „печеру", схопили його, спустили кандидатові в святі штанці і одшмагали його зеленою кропивою. З того часу, навіть ставши безвірником, ваш кореспондент не тільки добре пам'ятає, а й часто згадує і самого Туптала, і його славнозвісні „Четьї-Мінеї" і... зелену кропиву.

IV

Пробувши у Прилуці чотири дні (п'ятниця, субота, неділя, понеділок), нам не траплялося бачити тут жодного половецького князя. На вокзалі в Прилуці, коли ми тільки приїхали, нас, замість половецьких князів, зустріли: зав. політосу, тов. Заблоцький, представник комсомолу, тов. Ласкавий і письменник Олександер Ведміцький. В окрпарткомі, замість половецького князя, ми бачили секретаря окрпарткому тов. Мокієнка, в окрвиконкомі — голову окрвиконкома, тов. Голишова, в окрпрофраді — голову окрпрофради... Бачились ми з ними, сиділи, розмовляли — вони з нами, а ми з ними,—і ні один з них і трішечки не нагадує собою половецьких князів. Та й говорять всі вони не половецькою мовою, а таки українською, хоч серед них є й руські.

Одвідали ми в Прилуці м'ятний завод, тютюнову фабрику та друкарню. Бачили там, як з м'яти виробляють, або „б'ють", як кажуть прилуцькі селяни, м'ятне масло, і як з тютюнової сировини роблять „жилки", „махорку" та „нюхачку". І на м'ятному заводі, і на тютюновій фабриці, і в друкарні — всюди нам доводилось розмовляти з робітниками, читати їм свої твори, але й поміж них половецьких князів ми не бачили. Знову ж таки на багатолюдних літературних вечорах в залі педтехнікуму, де що-разу сходилось понад п'ятьсот чоловіка, ваш кореспондент не запримітив ні жодного половецького князя, ні княгині, ні княженят. Були тут, замість половецьких князів, люди з партквитками, з профквитками, з учневими посвідками, і пахло в залі не половецькими князями, а, знову таки, прилуцькою м'ятою.

Та й гаразд! Нехай краще вся Прилуччина пахне м'ятою, аніж „8 тысящами" половецьких князів, що потрібні нам, як здоровій людині болячка.

Антоша Ко

ВСЕ ГАРАЗД

В крамницях ХЦРК немає крупи, в той час, як на його складах більш місяця маринується 5 вагонів крупи

(З газет)

Мал. В. Нерубенка

Вона:— **Ех, ви, кооператори. Приватники за крупу сім шкір деруть, а у вас на складах п'ять вагонів гниє.**

Він:— **Ну й нехай гниє. Вам же краще буде — по знижених цінах потім продавати будемо**

БУДІВЕЛЬНИЙ СЕЗОН ЗАКІНЧЕНО...

Мал. Б. Фрідкіна

Комунгоспові, житлоспілкам і всім „будам“ присвячує „Червоний Перець“ цю бадьору картинку

НА ПРОТИАЛКОГОЛЬНОМУ ФРОНТІ В ХАРКОВІ

Фото О. Борисова

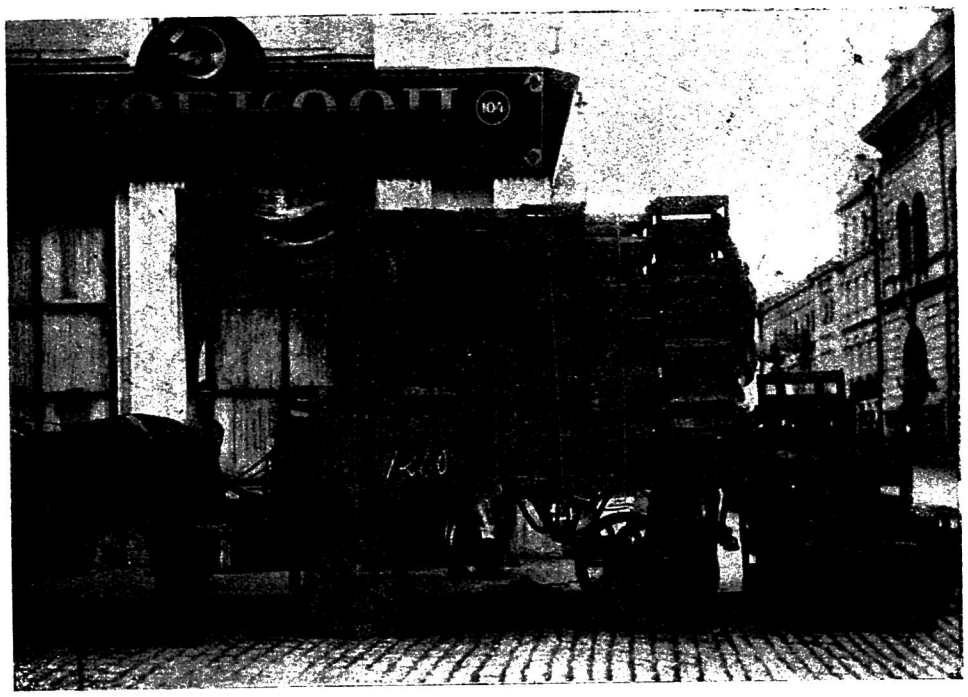

Везуть порожні ящики з-під горілки. Горілку очевидно „знищено“

ОМЕЛЬКО ДУРЕНЬ

В якомусь комбінаті, а може і синдикаті (хіба не однаково) жив-був Омелько. Працював він на посаді конторника.

Все він робив не до речі, а тому всі співробітники прозвали його дурнем. Може він й не був таким вже дурним, бо відомо-ж що дурням щастя, а нашому дурневі, як що й щастило, так тільки, як втоплому.

Одного разу прийшов Омелько і гірко, гірко плаче:

— Що з тобою—кинулась до нього жінка.

— Та ось чудний випадок трапився в нашій установі, — відповів Омелько,—зібралися разом всі службовці для самокритики, а зав Павло Остапович і каже: „Починайте з мене“. Ну й почали. Один каже:

— Не смійте перевтомлятись, другий: бережить своє здоров'я, бо воно не ваше, а трудящих, і таке, инше. Взяв і я собі слово та й кажу:

— А ще бережіть гроші, бо вони не ваші, а державні.

— Ну й що?

— Скоротили за раціоналізацією.

— Ну й дурень. Захотів бути розумніше за старших. Кричать всі: „бережіть здоров'я“, а ти й собі встав би та й крикнув: „Павлові Остаповичу многая лета, многая лета“.

— А це й правда—признався Омелько –другого разу так і зроблю.

Через тиждень, повертаючись з Біржі Праці Омелько зустрів на вулиці Павла Остаповича з кількома службовцями.

— Ог нагода виправити свою помилку, – сказав сам собі Омелько і, підскочивши до зава, дико заголосив:

— Павлові Остаповичу „многая лета“!!

Як почули це службовці, та як визвіряться на Омелька.

— Ах ти, дурень. Людина до Нарсуду йде, боїться, що рік йому припаяють, а ти йому „многая... лета“.

Повернувся Омелько додому з синяками.

— Ех, дурень,—вилаялася жінка,—ти мусив би сказати: „Ідіть сміливо, нічого з вами не буде“.

Другого дня пізно ввечері, коли Омелько стояв біля своєї фіртки до нього підійшов громадянин і боязко оглядаючись, запитав:

— А скажіть, будь ласка, чи безпечно йти вашим провулком.

— Ідіть сміливо, нічого з вами не буде—враз відрізав Омелько та не встиг подорожній і двадцяти кроків зробити, як новий будинок, що стояв у провулку, з гуркотом завалився і ледве „не угробив“ довірливу людину.

Знову побитий прибіг Омелько до жінки.

— Біда мені з таким дурнем,— заплакала жінка. Ти ж знав, що там стоїть новий будинок, значить треба було попередити: „Обережніше! Краще сюди не ходіть“.

Два тижні пролежав Омелько обв'язаний компресами, доки знову вийшов на прогулянку. Між иншим він підійшов до будинку, де висіла афіша: „Новий театр“, „Щоденно нові гастролі“.

— „Новий театр-еге!.. подумав Омелько.—Якщо новий, значить незабаром завалиться“. І ставши біля каси, він почав голосно кричати:

— Обережніше, люди добрі! Сюди краще не ходіть.

Почувши це, з театру вискочив адміністратор і потаскав Омелька до району міліції, як хулігана.

— Завжди з тобою що-небудь трапиться — розгнівалась жінка, коли Омелько, покусаний „районними“ блощицями, повернувся ранком додому.

— Ти б, як колишній культробітник, побачивши що народу багато, використав би цей випадок та агітнув би: „Хай живе мистецтво. Побільш би нам таких видовищ“...

— Та хто його тепер зрозуміє,— зітхнув Омелько,— одне нове валиться, а друге—„хай живе“,—і похмурий знову пішов блукати.

Зайшов він аж за місто. Дивиться: футбольна площадка; висить афіша і товпиться маса народу.— „Ось де саме агітнути“—подумав Омелько,– і заголосив, неначе зарізаний: „Хай живе мистецтво. Побільше б нам таких видовищ“.

— Ти ж, зараза, що глузуеш — схопив його за петельки якийсь футболіст з забінтованою головою.— Нашу команду покалічили, „Швидку Допомогу“ викликають, а він: „побільш би нам таких видовищ“!!

Ледве встиг Омелько врятуватися від самосуду розлютованих спортсменів.

— Годі вже тепер! — ухвалила резолюцію жінка.— Замучив ти мене, не жити мабуть тобі серед людей! І влаштувала його в зоологічному садку за сторожа.

Мусимо для справедливости додати, що жодна тварина ніколи не назвала Омелька дурнем.

Сергій Чмелъов

ПОПУЛЯРНІСТЬ

Молодий поет Павлуша Малопийченко їхав до своєї нареченої, що жила в Мерефі на дачі.

Публіки у вагоні будо небагато—чоловіка тридцять, здебільша перекупок, що повертали з Харкову з порожніми кошиками. Крім перекупок їхало ще три залізничники, один сивенький дідок і дві „громадяночки“.

Громадяночки надежали до категорії так званих „пухкеньких“ блондиночок, з ямочками на щоках і „капризними носиками“, категорії сильно розповсюдженої на нашій Україні завдяки кліматові, ТЕЖЕ і завоюванням революції, що розкріпачила жінку, витягла її з пазурів кухні і т. д. і т. д.

Настрій у Павлуші був чудовий. Сприяло цьому все: і перспективи побачення з нареченою (Павлуша був дуже закоханий), і прекрасна погода і, головне, те, що в кешені Павлушиній лежала новенька, тільки-но з друкарні, збірка Павлушиних поезій з авторовою присвятою: „Незрівняній Олені — зорі моїй вогненій“.

Коли додати, що збірка була першою збіркою Павлушиних творів, не буде нічого дивного, що Павлуша весь час нетерпляче дивився на годинника, багато курив і що-хвилини перебігав від одного вікна до другого.

Коли поїзд зупинився на якійсь дачній зупинці, одна з блондинок, що до того весь час уважно стежила за Павлушею і його нервовими рухами, почала щось тихо шепотіти своїй сусідці. Не трудно було догадатися, що причиною того шепотіння був Павлуша, бо друга блондинка теж ніби випадково поглянула на Павлушу і кивнула головою — мовляв „так“.

Помітивши це, Павлуша подумав:

— Впізнали... Приємно! Мене уже помічає публіка. Значить, вони десь бачили мого портрета, читали мої твори. Приємно, чорт забери! Як здаватиму до друку другу збірку, треба буде коротеньку автобіографію встругнути з портретиком. Для популяризації воно не завадить. Бач, як вони на мене дивляться.

Блондинки дійсно весь час „стріляли“ на Павлушу, аж поки поезд не зупинився на Карачівці, де вони, поглянувши ще раз на Павлушу, поспішно вийшли з вагона.

Разом з ними вийшли залізничники і декілька перекупок.

Павлуша сів поруч з дідком і запалив „Есперо“.

— Ич! Які спеціялістки,— промовив дідок, ні до кого не звертаючись. Хотіли без квитків проїхати.

— Хто,— спитав Павлуша,— перекупки.

— Які там перекупки. Оті дві дамочки нафарбовані, що проти мене сиділи. Думали, що ви контрольор і ходу. А їм аж до Мерефи треба їхати. Налякали ви їх... Одна весь час шепоче: „Кажу тобі, що контрольор. Ось побачиш, як висадить. Краще зійдемо в Карачівці“. От і зійшли... Історія.. А який же ви контрольор... Контрольора я знаю. Він такий... солідний...

Павлуша встав і з пересердя плюнув у вікно.

Вас. Ч.

РЕЙС ПЕРШИЙ ВІН ЖЕ Й ОСТАННІЙ

Мал. Б. Фрідкіна
Текст Олафа Кракена

Часто у велосипедах продукції наших вело-заводів на першій поїздці псуються частини: втулки, керма, колеса і т. инш.

(З газет)

Блищить новий велосипед
— Ех, не їзда, а просто мед!

— Гм... Іде машина трохи дивно...
Якась продукція... сумнівна

Трах — тарррарах! В руках — кермо,
Розлізлось чортове „дерьмо“

Залізний кінь — в руках. Утома...
—„Ванько“! — На Петінку! Додому!!

ЛИСТ БЕЗВІРНИКА

(До товариша в Київ)

«Ти цікавишся як у нас працює товариство безвірників? Уяви собі, що на сьогоднішній день наша спілка має понад 120 безвірників. Праця в нас провадиться досить жваво. Майже кожний день влаштовуються лекції, розмови на антирелігійні теми. Навіть одного разу виставили п'єсу Остапа Вишні „Діли небесні“. Авдиторія виставою була надто задоволена. Щоб отой Вишня трапився на той час у театрі, то певно б з нього всі „унутренности“ витряхнули б. Ще гарно у нас працюють гуртки живої газети безвірників. З церкви давно музей зробили й до нас з цього приводу навіть приїздило округове начальство. Дуже нас хвалили й сказали, що з такими людьми недалеко й до соціялізму. Ну бувай. Пиши.

Твій Лука Недогарок.

P. S. Між иншим на різдво ми будемо в тебе. Жінка настоює, щоб поїхати. Бо все ж таки різдво—велике свято, а тут церкви й поганенької немає.

P. S. Приготуй там антирелігійної літератури, приїдемо — заберемо».

Твій Л. Н.

Т. Кравченко

„СУХИЙ" ЗАКОН

В ПАСШ заборонено продаж горілки.

* * *

Під будинком американського парламента найшли самогонний завод, устаткований за останнім словом техніки

Мал. Б. Фрідкіна

Законодавці спереду

Вони ж ззаду

ФІЛОСОФ

Мал. Я. Гольмана

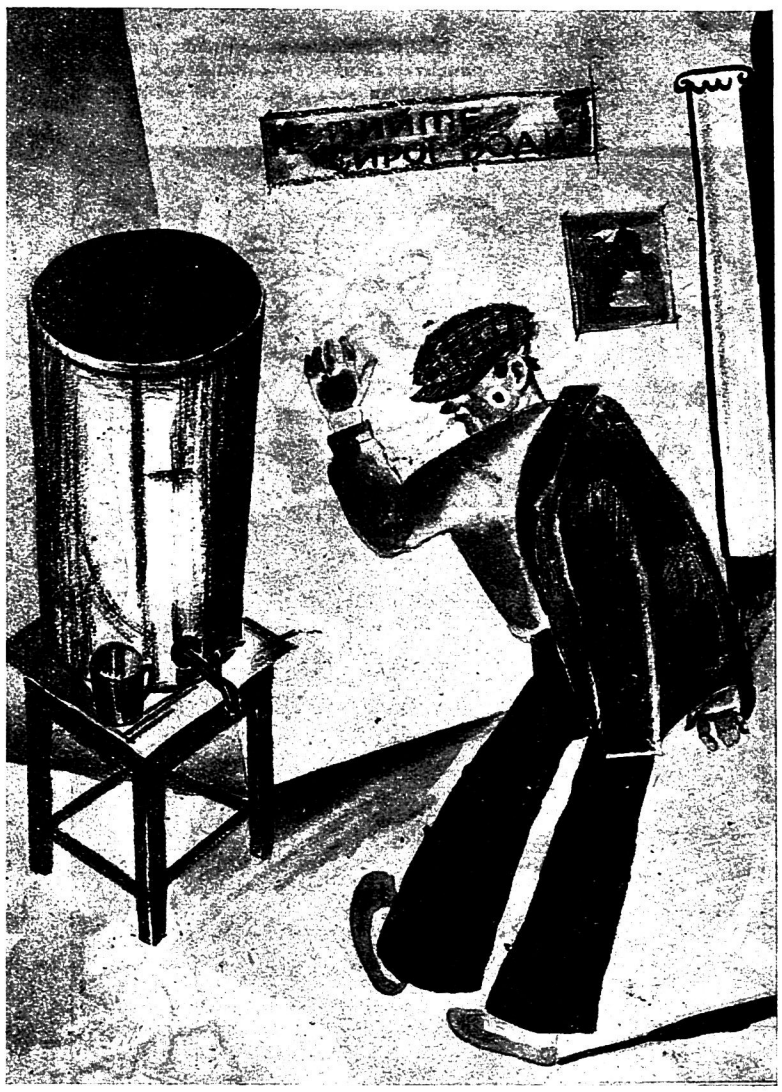

П'яний:— **І п'яний може проявити свідомість. Наприклад я: сирої води я не пппив...**

КІНЕЦЬ ПЕРЕТЯТЬКИНА

Злочинці часто симулюють всякі хвороби. Недавно один розтратник дуже спритно симулював божевілля, але його викрили підчас рефлекторного іспиту

(З журнальних статтей)

З кешень вийнято все...

На столі лежала купа пом'ятого мотлоху: поламані сірники, потерті довідки, подерта скарпетка і нещадно роздавлений гаманець.

Виправдних документів більше не було. Чотири почтові квитанції, три фіктивні розписки візників і рахунок з готелю „Комуналь"—це все, що мав Антон Перетятькин, складаючи авансовий звіт.

Записавши їх на звітному бланку і пильно обшукавши всі свої брудні кешені, Перетятькин мусив був переконатися, що крах може статися з людиною цілком несподівано і зрозуміти його фатальні причини ніяк неможливо.

У гумористичного героя не вистачало грошей 173 карб. 12 коп. Решту капіталів ледве покривали зазначені фальшиві розписки й старі квитанції.

Перед його очима на стіні висів засмальцьований тещин салоп, у кутку стирчав подертий валянок, а на поламаному ліжку сопіла гладка безхвоста кішка.

Продати нічого. Коли, приміром, тещине барахло загнати,— то полтинник найбільша ціна, а що-до ліжка й кішки — то подумайте самі, товариші читачі,—на якого чорта вони кому-небудь потрібні?

Біля столу висить гравюрка божої мами,— коштує вона усього сім копійок, як примусовий асортимент, а Перетятькину треба 173 карб. і 12 копійок. Що тут робити?

Усякі мрії полізли в зажурену Перетятьчину голову. Брязкіт кайданів чув він у своїх власних вухах,—тюремні грати танцювали перед ним, як блохи і під серцем ссало до одурманення.

Загалом настав момент, який письменники називають „психологічним", а читачі „безвихідним".

Перетятькин тремтів, як розтоплений холодець і був близький до справжнісінького божевілля. Він плював на кішку, плював собі на піджак, плював на тещин салоп і, кінець-кінцем, плюнув на все і несподівано усміхнувся.

Та ще як усміхнувся? Дивитись страшно було. Не посмішка, а смертельне скривлення.

Узяв він враз олівець, узяв папір, сів біля скрипливого столика і ну писать. Пише годину, пише дві,— потім раптом зривається з місця і біжить до тресту.

Вривається до канцелярії, хіхікає, сякає носа, дулі показує, пісень співає, – потім підбігає до головбуха і поважно подає йому грошовий звіт і рапорт.

„Повідомляю, що сьогодні прибув з Північного полюса. Усе гаразд. Перетятькин. А також додаю авансовий звіт:

1. Напали моржі. Відкупився	100 карб.	
2. З'їв самоїда — грошева кара	10 „	
3. Білому ведмедеві за маклерство	50 „	
4. Візникові	00 „	40 коп.
5. Тюленеві за чудові очі	1000 „	
Усього мільйон		

* * *

... За два дні Перетятькина посадила до бупру.

Ст. Багнет

ПЕЙЗАЖИК

З-під хмар спустилася нудьга.
Таке... як борщ після обіда.
А у сусіди-інваліда
Болить одрізана нога.

Він лається і кличе бога,
І рахівницею гарчить.
Було б можливо,—я б у мить
Йому свою віддав би ногу!..

На дворі плаче кошеня,—
У кошеняти є причина
Бо композиторська дитина
Йому животик „одчиня".

За допомогою виделки...
Я тоскний відвертаю зір
Аж на „Паштетну Монплезір",
Де ніс подібний до веселки.

(Я добре бачу крізь вікно)
В тарілку дивиться з розбратом
І п'є кефір з денатуратом.
Хай п'є .. не все хіба, одно?

З надвору тягне як із трюма
Година дня. Стоїть обоз.
Я тихо згадую комхоз
Й виходжу злобний, наче пума.

Приємно дзвонить десь трамвай
(Так кілометрів за десяток),—
Перебудовують завзято
На ширококолійний рай.

Отож пройти так славно пішки...
Як раз до вечора—й прийду,
Але отут як на біду
В землі знайшли якусь „кубишку".

Чи троглодитський самовар,
Або нічну сарматську вазу...
Сто археологів одразу
Налізло,—от і сто почвар:

На тему про стару культуру.
Комусь в захопленні війни
На церобкопівські штани
Уже пролляли конфітуру...

Он – до району повели
Якусь невдаху фармазона.
Початок зимнього сезона,—
Дає ВУФКУ—„Любов мулли",

А Текстшвейпром – толстовки літні...
Прийдуть ще повстяки у квітні...
Коли не вдарить в лютім грім, –
Збудують для студентів дім...

Ангіна, грип, осіли в місті,
Скрізь падає пожовкле листя...
Брудна, захрипла і руда
На місто осінь упада...

Олаф Кракен

Дзеркалом

БАТЬКИ ПОЗИВАЮТЬСЯ

Не признаються батьки до безпритульної амбулаторії на Ярошківській цукроварні. Здороввідділ здорово отак дивиться на Цукротрест, немов би той батько, а Цукротрест солоденько так киває не Здороввідділ, немов би гріх без Здороввідділу не обійшовся.

А дитина тимчасом—звісно як—безпритульна. Позамащена, позапавутинена, забруднена, не ремонтована.

А лікареві тимчасом — звісно як — нема де й спертися, не то сісти.

А хорому тимчасом—звісно як—нема де й сісти, не то лягти.

А батьки тимчасом — звісно як — позиваються.

А ми тимчасом—звісно як—вилаємося:

А коли ж до чорта те все скінчиться?

СМАЧНО СНІДАЮТЬ

— Ну й скушно щось, хлопці. Два дні вже паюсної ікри попоїв — з душі одвертає.

— А ти б сирочку швайцарського ковтнув — свіженький одержано.

— Ні, братця, я визнаю тільки сардинки. До них, розумієте, рюмашку портвейну. Ну, ще осетринку в томаті теж нічого. Але тут уже мускат потрібен, чесслово.

— Е, та ви, я бачу, не вмієте й снідати. Я за свіженьке. Що-дня у мене свіженька шинка, свіженькі ковбаски, сосисочки — життя. Вже як дуже надокучить — баличком трохи балуюся. А з питва тільки рислінг. Це вже в мене закон...

Де це, товариші, такі смачні розмови?

Та, звичайно ж, в крамниці № 10 Запорізького Церобкоопу. Співробітників же тут шестеро, снідати ж усім хочеться, а на усушку, утруску, утечку записати хіба тяжко?

ГУСТЕ МОЛОКО

Молоко, як відомо, добре тоді, коли воно жирне, густе. Не знаємо, чи жирне те молоко, що його дають порядком спецхарчування ливарникам Миколаєвського заводу „Марті", але що воно густе — всякий мусить визнати. Таке вже густе, иноді крізь шийку пляшки не проходить.

Але як добре вдарити по шийці, то таки проходить. Проходить з... хрущами, прусаками, мишами і иншими подібними „вершками".

Проходить це і для адміністрації, проходить навіть без удару. А треба б таки де слід ударити.

ЗАБУЛИ ТРУБУ ЗРОБИТИ

Економно будують залізничний міст через річку Кальміус на Маріупільщині. Так уже економно, що стоятиме міст лише на один аршин над рівнем води.

Все роблять правильно, але трубу зробити забули. А тимчасом грошам же треба буде кудись вилітати підчас повіди чи хоч доброї зливи, коли піде міст до чортового батька.

А втім може й так якось вилетять...

ВІЮТЬ ВІТРИ...

Історія з залізним копром на шахті № 11 Дзержинської рудоуправи на Артемівщині найзвичайнісінька історія. Довго той копер будували, дев'ять тисяч на нього вивалили, а як прийшлося до діла,— ні богові свічка, ні чортові коцюба.

І знаєте через що? Та через те, що інженери дуже серйозні, а „не ветренные". До того „не ветренные", що навіть не захотіли вирахувати силу вітра.

Ну, а вітрам що. Хоч вираховуй його, хоч не вираховуй, аби дути.

І дме. Дме і хмари наганяє. Туди ж поза хмари і задув оті дев'ять тисяч.

От і бувай після того „неветренным".

ЕЛЕКТРОЛІКУЮТЬ

Не знаємо як де, але в Миколаївській поліклініці № 1 електрикою лікують переважно від встиду. Прямо сказать, як рукою знимають.

А щоб зручніше було,— улаштували це лікування в прохідній кімнаті. Роздягнуть вас там до самої, так мовити, ручки, посадять привселюдно в адамовому костюмі під ріжну машинерію і, як зачнуть пускати ток,— нехай у вас буде хоч який застарілий встид — одинаково виженуть. Бо люди тут ходять цілими юрмами, дивляться на всі ваші „данные", а ви хіба вусом ворхнути можете.

ЛАЗНЯ З ПРИМХАМИ

Збудували лазню в ливарному цеху заводу „Комунар" в Запоріжжі.

Лазня не аби яка: грошей всипали скільки видимо, а ще більше невидимо. І взагалі виглядає вона і зовні і в середині не кепсько. Прямо сказать: — колдоговорна лазня,— не причепишся.

Але пустотлива, як молоде теля. Ну, от роздяглися ви, намилилися, натерли себе, аж піна летить. А в цей момент лазня:

— Хі-хі! Нема для вас води.

— Як так? А що же мені робити?

А лазня:

— Хі-хі! Це вже як хочете.

Вдягаючись, лаєтеся, звичайно, аж луна йде... Ну, сяк так обтерли мило з себе. А лазня:

— Водиці вам? Будь ласка.

Знов намилися. А лазня:

Хі-хі! Кінчилася вода.

Казочка це дуже довга, а місця у нас мало. Годі!

ІВАНІВСЬКИЙ ПЕРЕВТІЛЮЄТЬСЯ

Розводить культуру в Геніческому районі мандрівний режисер А. Іванівський. Дуже розводить.

І до того, розумієте, „нутром грає", так „перевтілюється", що всі кохання зі сцени безпосередньо до своєї опочивальні переносить. Инакше і дівчат до „трупи" не приймає.

Тільки щоб „перевтілювалися" і гаряче щоб кохали свого прем'єра і режисера А. Іванівського.

Крім кохання, режисер вимагає тільки 90% всієї виручки, великодушно лишаючи своїм акторам всі 100% слави.

Пора б вже і його прославити.

ФУНДАМЕНТАЛЬНЕ БУДІВНИЦТВО

На Курахівській рудні визнають будівництво лише фундаментальне. Наприклад, два роки будували механічну одкатку і фундамент до неї робили—во!

Але сталася маленька „неув'язка" поміж каміннями, і фундамент розвалився, як то кажуть, „в два счета" і навіть скоріше.

Тепер знову взялися до фундаменту. Пробують „ув'язати" каміння новими сотнями карбованців.

Чи не занадто це дорогий сорт цементу?

ЩЕ ОДИН ДЕФІЦИТ

Ми знаємо ріжні дефіцитні товари. Дефіцит у нас на гроші, на духи Коті, на добрих господарників і тому подібну мануфактуру. Але досі ще ніхто не чув за дефіцит на милиці. Виявляється, і такий є. Принаймні з успіхом його завели в дружківській робітничій лікарні. Там на всіх хворих одна милиця. До неї днями і ночами „без упину, без утоми" стоять хворі. Стоять, звичайно, на одній здоровій нозі.

Є чутка, ніби таким способом місцеві лікарні привчають хворих на той випадок, що може комусь доведеться ногу втяти.

Запобіжливість така зворушлива, що може зворушити навіть кам'яне серце.

Чого, на жаль, ніяк не скажеш про відповідний окрздороввідділ.

Він уже давно не ворушиться.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Видає „Робітнича газета Пролетар" і ДВУ

Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія видавництва „Пролетарий". Замовл. № 43. Тираж 36.000

НАШ РЕЦЕПТ

Мал. Л. Каплана

Пора вже відмовитись від писання шаблонних п'єс
(З однієї статті)

Береться: **1) Червоний прапор; 2) Герой — комісар в шкіряній куртці; 3) Некрасива героїня з ідеологією; 4) Красива жінка — дочка білого полковника; 5) Речі, що сприяють тимчасовому розкладові героя; 6) Група шкідників, що „опутують" героя; 7) Агент карного розшуку, який „викриває", „накриває" і т. д.; 8) Оркестр, що заграє інтернаціонала під завісу в останній дії і 9) Публіка, що спатиме на такій п'єсі**